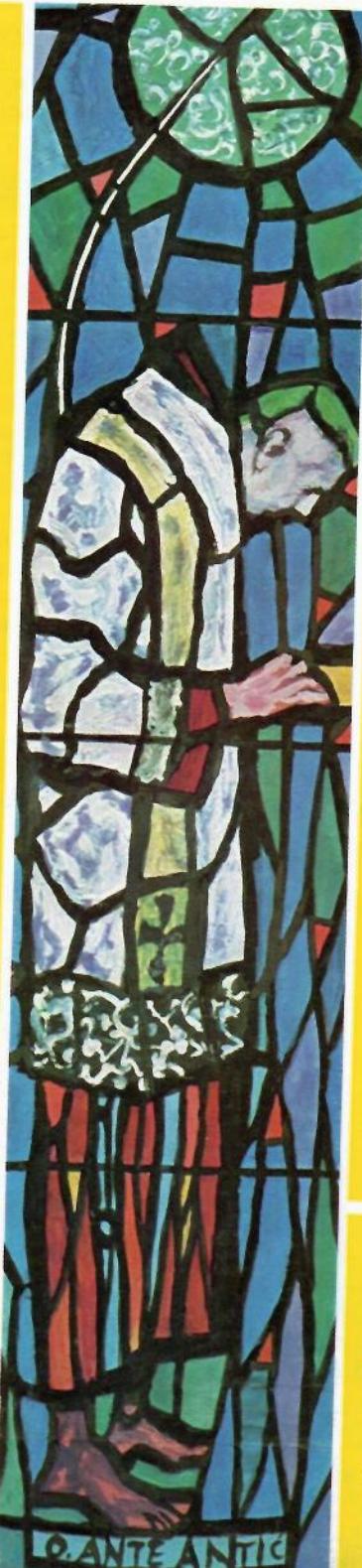

DOBRI OTAC ANTIĆ

broj 1 1974.

*glasilo
vicepostulature
godina iv*

Mnogo poštovani moj duhovni Oče!

U svemu neka se vrši sveta volja Božja!

Prošli mjesec javio sam svoje duhovno stanje, a sada Vam želim, s pomoću Božjom, objasniti moje zdravstveno stanje.

Gospodinu se svidjelo prijesti na me jedan križ — bolest. U zadnji petak bacio sam oko dva sata popodne krvi kao kašalj. Mislio sam to sakriti ali se je opet teže ponovilo uveče poslije devet sati. Kako se je to dogodilo, uslijed čega je to nastupilo?

Priznat ću Vam pred Gospodinom kako se u svemu ovome ja osjećam. Od Adventa više sam isprijeđao, kako sam Vam već i pisao. Više puta sam ostao u isprijeđaonici do tri sata. Bilo je dan kada ni kafe nisam uzeo, jer sam od 8 (8,30) pa sve do 11 isprijeđao. Nisam pazio na satove, već dokle bi bilo svijeta ostao sam u isprijeđaonici. Kroz ovo vrijeme uopće nisam ništa uzimao ni do podne ni poslije podne, premda mi je p. o. Gvardijan dozvolio da mogu uzeti marendu. Mislio sam da mogu izdržati s ovom hranom zajedničkom. Morao sam više počivati, dulje spavati. Osjećao sam potrebu da umor nadoknadim duljim spavanjem. Ja sam uvijek ustajao prije pet sati praznikom, a u dane škole u 5 manje dvadeset minuta svaki dan. Osjećao sam potrebu da se odmorim barem duljim spavanjem, ali radi obzira i moje nesređenosti nisam znao sebi dati. Morao sam i kod isprijeđanja biti razboritiji i paziti na svoje inače tanko zdravlje i na svoju službu. S pomoću Božjom ja sam nastojao da budem kakav moram biti po duhu Božjem i da ništa ne govorim što nije po volji Božjoj i da ništa nema moga kod svete službe. Čuvam se da se više ne zadržavam nego koliko traži potreba stvari i duše. Često puta razne potrebe, teži duševni slučajevi, opće isprijeđi, odavna neobavljane isprijeđi, bili su povodom da sam se morao dulje zadržavati. Mislim da sam sebi znao dati više odmora, duljeg spavanja, posebno poslije većeg rada ili umora, ne bi bilo došlo do ovoga — govoreci po ljudsku. K ovomu imao sam poslije Božića težu prehladu koju sam nosio i izdržavao bez ikakvog odmora ili da sam nešto uzimao ili dulje ostao u krevetu. I ona je trajala dosta vremena.

U petak od 9 sati kada sam imao poći za isprijeđi u crkvu bila je poledica i ja sam na stepenicama popuzao i nekoliko stepenica natraške pao i odletio dolje. Hvala Bogu nisam se ništa udario, ali neki misle — pa i liječnik — da bi taj pad mogao djelovati na pluća i uslijed toga potresa mogla bi kakova lakša rana biti na slabim dijelovima pluća. Sve ovo skupa prouzrokovalo je sadašnje moje stanje. Moje je i uvjerenje i raspoloženje da sam se držao određenih sati za isprijeđanje, da sam uzeo više spavanja kada sam osjećao potrebu i umor, ništa od ovoga ne bi se dogodilo. Ne osjećam nikakve boli, smetnje, znoja ili drugih slabih posljedica.

Da li Gospodin od mene traži ovu kušnju kao žrtvu za nečije obraćenje? Možda je i to njegova sveta volja.

Kad mi se prvi put ovo dogodilo bio sam pod jakim dojmom i željom da to sakrijem i nekom neugodnošću da sam se sam izložio neugodnoj kritici. Inače sam se odmah iza toga mirno predao svetoj volji Božjoj i prikazao sve za Provinciju i za đake i za sve one svrhe koje od mene traži Gospodin. Sve ovo vrijeme miran sam potpuno i sasvim predan u ruke Božje. S pomoću Božjom sve ću učiniti da se iz ove kušnje okoristim svim onim što dragi Bog od mene traži i da ona bude na moje veće duhovno dobro i na napredak u mojoj službi.

Ljubim Vam očinsku ruku i prosim sveti blagoslov Vašeg Mp. Očinstva poslušni i zahvalni duhovni sin

fra Ante

Zagreb, 4. III. 1947.

Mnogo poštovani moj duhovni Oče!

S pomoću Božjom nalazim se dobro. Dragom Bogu moram neprestano zahvaljivati na svim dobrima što mi nevrijednom iskazuje i pomaže mi posebno da mogu vršiti neke poslove koji izgledaju da nadmašuju moje fizičke sile; jedino uz njegovu dobrotu i osobitu darežljivost uspijevam. Molitve Vaše i drugih dobrih svetih duša, ja držim, pomažu mi posebno kod Božanskog Srca.

Nastojim milošću Božjom da slijedim u svemu svetu volju Božju i da vježbam pravu krepot. To ide sporo i polako, jer nisam vrijedan ni jak za veća, kreponija, jača djela.

Duhovne odluke slabo provadам kako bih želio jer sam dosta okupiran duhovnim radom. Ne znam ni sam da li je vazda Gospodin sa mnom zadovoljan. Želio bih samo njemu služiti. Njemu ugađati. Njegovu svetu volju vršiti.

Preporučam se u Vaše svete očinske molitve. Ljubim Vam očinsku ruku i harno Vas pozdravljam

Vašeg Mp. Očinstva pokorni
fra Ante

Zagreb, 2. XII. 1950.

Živjeti životom Marijinim

ČETVRTA PORUKA o ANTIĆA

Četvrta poruka u cjelini po programu o. Antića glasi: »Živjeti životom Marijinim: sve u Mariji, s Marijom, za Mariju i po Mariji (Glasilo 1973. broj 1.).

Poznata je ova pobožnost. Ovakovo štovanje Marije izgrađivano stoljećima raslo je i razvijalo se. Moglo bi se raspravljati čija je zapravo ta pobožnost i tko joj je dao njezin konačni oblik. Moglo bi se, a možda bi i trebalo preispitati štovanje Majke Božje s dvostrukog gledišta: u svjetlu VIII. poglavlja Lumen Gentium (Svjetlo naroda) i u svjetlu enciklike Pavla VI. kojom proglašuje presvetu Djevicu Mariju »Majkom Crkve, to jest Majkom svega Božjega naroda, kako vjernog puka, tako i pastira, da je zazivlju kao svoju presvetu Majku.«

Glasilo »Dobri o. Antić« nema ni namjere niti dužnosti da ulazi u navedene teme, nego želi da iznese misao o. Antića u vezi Marijanskog života. Svakako usko sjedinjenje s Marijom bi trebalo biti ugodan i trajan doživljaj svake kršćanske duše. I Koncil na to potiče riječima: »... sav spasonosni utjecaj Blažene Djevice na ljudi ... nikako ne prijeći neposredno sjedinjenje vjernika s Kristom, nego ga olakšava (L. G. 60).

I Pavao VI. u tekstu proglašenja Marije »Majkom Crkve« dodaje: »Mi želimo da presv. Djevicu tim naslovom sav vjerni kršćanski puk još više časti i zazivlje.« Zato štovanje presvete Djevice kao Majke otvara najšire dimenzije života s Marijom.

Zivot uskoga sjedinjenja s Bl. Djevicom — jest jedno unutarnje, neprekidno raspoloženje, po kojem se naša duša uvijek upravlja prema Bl. Djevici s namjerom da je štije, zaziva i nasljeđuje. Takvo raspoloženje je plod velike djetinje ljubavi i privezanosti našega srca uz nebesku Majku. Naš duhovni život je naslijedovanje života Isusova i života Bl. Djevice, a to naslijedovanje zahtjeva stalni kontakt i stalnu vezu s Isusom i Bl. Djevicom.

Postoje dva načina štovanja Bl. Djevice, naše Majke: Jedan način sastoji se u tome, da se od vremena na vrijeme sjećamo Djevice Majke, da joj se od vremena na vrijeme prikažemo i tako joj iskažemo svoju ljubav i povjerimo svoje prošnje. U taj način štovanja ulaze: sv. krunica, Andeo Gospodnji, devetnice, mjesec svibanj, listopad i Marijini blagdani.

Lijepo je, plodno i spasonosno to štovanje Bl. Djevice. To dobro znamo, to smo iskusili, samo netko više a netko manje. Koliko svjetla, mira i

snage smo našli u takovom štovanju naše nebeske Majke, bilo to štovanje naše privatno bilo javno u zajednici s Božjim narodom. No taj način štovanja Gospe uključuje samo jedan dio našega duhovnoga života. Po takvom štovanju Bl. Djevica je samo od vremena na vrijeme ... sa prekidima prisutna u našim dušama.

Drugi način štovanja (pobožnosti) sastoji se u životu uskog sjedinjenja s Bl. Djevicom, koji dovodi, da se živi »Životom Marijinim, s Marijom, po Mariji ...« Uvjeti toga su slijedeći:

Biti dijete Marijino — koje je usko s Njome sjedinjeno kao dobro dijete koje je uvijek uz svoju majku, naslonjeno na njezinom srcu i ogrljeno njezinim toplim majčinim rukama. To dijete brižno nastoji svijeti se u svemu svojoj majci u cijelome svome životu i radu. Takova duša ima samo jednu želju, naime pripadati Mariji, živjeti s Njome i pouzdati se i potpuno predati Njezinome duhovnome vodstvu, Njezinom majčinskom vodstvu.

Duša koja je okusila milinu i ljepotu života uskoga sjedinjenja s Bl. Djevicom želi, da Marija bude njezin život, da joj Marija bude zrak koji udiše i hrana kojom se krijepi. Ona želi biti neprestano pred očima Bl. Djevice, da joj Ona iza Isusa ili bolje rečeno u Isusu bude jedina radost i snaga, jedino svjetlo i mir duše — ukratko, da joj Bl. Djevica bude sve i sva uvijek i svagdje.

Biti Marijanska duša — jer majka Crkva želi da svi budemo Marijanske duše. Crkva nastoji da Marijanski duh prodre u duše, jer će ih taj duh dovesti do cilja života, tj. posjedovanja Krista kroz cijelu vječnost. I Crkva očekuje da Bl. Djevica zaposjedne sve duše. Ukratko: Crkva želi da po Bl. Djevici dođemo svi do Krista.

Međutim Marijanska duša nije s Bl. Djevicom sjedinjena samo dok obavlja neki pobožni čin ili samo u nekim trenucima života. U takvoj duši sve je Marijino, svaki trenutak života, svi čini, sve zasluge ... sve pripada Mariji, da Ona na svojim rukama sve prikaže Bogu. Baš to potpuno predanje Mariji vodi k savršenom sjedinjenju s Bogom. Misao i sjećanje na Mariju prožima život, misli, želje i nakane Marijanske duše. Bez Bl. Djevice takova duša ništa ne čini. Ona je uvijek s Marijom, svagdje s Marijom, u svemu s Marijom. Uvijek i svagdje i u svemu s Njom, da bi Ona sve blagoslovila i sve posvetila na veću slavu Božju, na veće dobro naših duša i duša cijelog čovječanstva.

KONKRETNI ŽIVOT S BL. DJEVICOM MARIJOM

Opisani život uskog sjedinjenja duše s Bl. Djevicom imat će u duhovnome životu (svećeničkom, redovničkom pa i kršćanskom) svoje istaknutije trenutke. U vrlo kratkim crtama ćemo ih navesti.

Jutarnji susret duše s Marijom — Marijanska duša svoju prvu jutarnju misao upućuje Mariji, svojoj Majci. Ona svakog jutra svjesno i rado obnavlja, osvježuje, pojačava i doživljuje taj susret sa svojom Majkom. Tek što se izjutra probudi, s ljubavlju Joj se posvećuje, prikazuje i moli za Njezin blagoslov za osvanuli dan koji joj Bog daruje. U tišini toga dana, koji se rađa, stavlja sebe na Marijine ruke, da je Ona prikaže početku svakoga dobra i zadnjem cilju svakoga čina ljubavi — Presvetom Trojstvu. Blažena duša koju Djevica Marija blagoslivlje već u ranu zoru dana. Znači, da nakon sna prvi trenutak duše obavi svoj jutarnji susret s Marijom.

Jutarnje pobožnosti Marijanske duše — U jutarnje duhovne čine spadaju: jutarnja molitva usmena, koju Marijanska duša obavlja s Marijom, po Mariji i u Marijanskom duhu. Želite li, veli sv. Bernardo, da se vaše molitve svi-

de Bogu, predstavite ih na rukama Marijinim. Usmenu molitvu slijedi razmatranje. U razmatranju se postizava velikodušni, svesrdni i intimni saobraćaj s Bogom. Razmatranje je škola svetosti. A tko upravlja tom duhovnom školom svetosti? Upravlja Duh Sveti i Blažena Djevica, koja je prijestolje mudrosti. I razmatranje je stoga za Marijansku dušu istaknutiji trenutak sjedinjenja s Blaženom Djevicom. Ona ga obavlja s Marijom i u Marijinoj nazočnosti.

Jutarnja liturgija slijedi iza razmatranja pod normalnim okolnostima. Sveta misa je nekrvna žrtva križa. A Bl. Djevica je stajala pod križem pri krvnoj žrtvi. Ona je zapravo prisutna pri svakoj sv. misi. Marijanska duša će s većim žarom i pobožnošću aktivno učestvovati kod euharistiske žrtve sjedinjena s osjećajima Marijinim, sa Marijom i po Mariji.

Sv. Misa biva okrunjena sa sv. pričesti. Tu nebesku hranu pripravio nam je sam Isus, ali k tome stolu poziva nas naša dobra nebeska Majka. Marijino dijete pripravlja se i približuje k stolu vječnoga života u sjedinjenju s Bl. Djemicom.

Duhovno štivo — kao nastavak doživljene liturgije slijedi barem kod redovničkih osoba. Sveci vele, a i sami smo se uvjerili, da je duhovno štivo snažno sredstvo izgradnje duhovnoga života. I duhovno štivo je »stol riječi na kojem se nalaze razne vrste hrane prikladne za duhovni život duše. Marijanska duša ima na tome stolu i svoju posebnu hranu. Kakvu? Ima Mariju samu, njezine vrline i slavu, sam njezin život.

Svakodnevni rad Marijanske duše — Marijanska duša nakon obavljenih opisanih čina polazi na svoj svakodnevni posao: u kući, u školi, u tvornici, na ulici, uopće na svim radnim mjestima gdje ga čovjek obavlja. Duša, koja je s Marijom i po Mariji obavila svoje duhovne čine, bit će s Marijom i za vrijeme rada, za vrijeme obavljanja svojih dužnosti. Marijino dijete — kako već rekosmo — i svoj posao obavlja s Marijom, po Mariji, u Marijanskem duhu odnosno s raspoloženjem s kakvim bi taj posao obavljala sama Bl. Djevica.

U životu svetaca čita se, da je Bl. Djevica više puta saopćila ili pokazala na vidljiv i oplijljiv način, da joj se dopada život onih duša, koje žive i rade u uskom sjedinjenju s njome. Bl. Djevica je tu svoju naklonost saopćila: sv. Katarini Sijenskoj, sv. Dominiku, sv. Tereziji Avilskoj, sv. Ivanu Vlajneju i mnogim drugim ugodnicima Božjim odnosno sada već stanovnicima neba.

U svakodnevni rad spada i uzimanje dnevnih obroka prehrane, ispit savjesti, a u samostanima ovamo spada i zajednička rekreacija. Marijino dijete i to obavlja u sjedinjenju s Marijom.

Lijepo je za vrijeme ispita savjesti staviti se u prisutnost Isusovu i Bl. Djevicu i zamoliti tu Majku, da nam isprosi svjetlo da upoznamo naše nevjernosti, nemarnosti i propuste, da nam ulije iskreno i nadnaravno pokajanje kao i širokogrudnu odluku za budućnost.

Pa i za vrijeme jela, a i na zajedničkoj rekreatiji, uz Isusa, trebala bi biti prisutna i Bl. Djevica. Rekreatija je trenutak konkretnе ljubavi, pa je dobro, da u njoj bude prisutna »Majka lijepе ljubavi«. Neka rekreatija ne bude izvor pogrešaka, nego sveti trenuci zajedničkog redovničkog života.

Večernje prikazivanje Marijanske duše

Marijanska duša, koja je na opisani način provela svoj dan, može navečer istoga dana uzdignutih ruku izreći svoj: »Suscipe, Sancta Trinitas — Pri-mi, Presveto Trojstvo« moju današnju žrtvu. A Bog će milo pogledati i primiti žrtvu dana preko Marijinih ruku.

* * * *

Evo kratkog prikaza konkretnog života s Bl. Djemicom Marijom, a ujedno i slike askeze Marijanske duše. Na takav život — u svojoj četvrtoj poruci — poziva o. Antić dušu koja je »započela ozbiljno svoj duhovni život, svoj duhovni uspon ...

Redovnička dušo, ne tuži se nikomu, ne tuži se ni na koga. Šuti o sebi, šuti o poglavarima, šuti o sestrama. U tome se krije more, beskrajno more odricanja i mrtvenja.

*

Promislite i odgovorite sami sebi: da li ste onakvi, kakve vas Gospodin hoće, zove i traži, prema planu i vršenju svetog Pravila ...

*

Najglavnija vaša krepost neka bude Božanska ljubav. Budite zadovoljni sa onim položajem, s onom službom koju vam Providnost preko Poglavarja podijeli.

*

Provodite, koliko vam je moguće, savršeno sva Pravila, dužnosti koje traži na tom položaju dragi Bog, sveta Crkva, sveti vaš red.

*

U svojoj redovničkoj zajednici uvijek za-stupajte svojim primjerom, savjetom i poukom savršeno vršenje svetih Pravila, savršeno provođenje bratske ljubavi i savršeni apostoli u radu.

*

Izaći iz sebe, ostaviti sebe, prezreti sebe, umrijeti sebi i biti Božji i samo Božji, živjeti Bogu, za Boga, s Bogom! ...

da dostigne savršenu dob Krstovu s njime postane jedno, a po Kristu jedno s Ocem i Duhom Svetim ...«

Svoju četvrtu poruku o. Antić unosio je u duše i osobno je doživljavao. U pismu od 15. siječnja 1973. piše: »Volim, ljubim svoju nebesku Majku onako, kako je ljubi, voli, poštuje, hoće Isus. Molim i hoću sve raditi s Marijom, u Mariji, za Mariju i po Mariji. Želim i htio bih, da je svatko ljubi, voli, nasljeđuje ... a najviše mi svećenici, redovnici, redovnice, sve č. sestre i svi kršćani, jer je mi jedino pravo poznajemo...«

Ovo je razmatranje, u opširnijem obliku, bilo izgovoreno u jednoj redovničkoj zajednici u Zagrebu u prisutnosti pok. o. Antića. Na završetku razmatranja o. Antić je dodao: »To je dobro razmatranje, održite ga svagdje!« Ovo potvrđuje da je njegova četvrtu poruku u skladu s ovih nekoliko misli o životu s Bl. Djemicom.

o. Ladislav Marković

Redovnički život je težak i Bog često dopušta da dolaze sukobi iz različitosti mišljenja.

Slušaj svoje poglavare, cijeni ih, poštuj, primaj opomene, jer će Duh Božji u tebi po tome rasti. Bježati od poglavara, izbjegavati poglavare — to nije duh Božji ...

*

Budi ponizan i radi na sjedinjenju s Bogom! Svetost se ne postizava preko noći! Budi strpljiv, vjeran ... doći će Milost!

Zapamti: velike spoznaje donose velike pitanje jer vidimo što je Bog, a što smo mi, spoznajemo jasno sebe i Boga ...

Jedini preduvjet za sjedinjenje jest — Križ!

*

— A ja ti kažem: moraš doživjeti neuspjehe, nerazumijevanje, zapostavljanje, omalovažavanje tvog rada, da se tvoje samoljublje ne hraniti i da se tvoja duša pročisti.

*

Svaki dan upoznajmo sami sebe iz našeg ispita savijesti i iz vladanja u našim suprotivštinama. Budimo ponizni i priznajmo kako smo nevrijedni i nedostojni svake Božje milosti.

*

Ne dajmo se smesti nikakvim poteškoćama i zaprekama. Gdje god bili uvihek nas On prati, čuva i prednjači nam. Mariji otkrijmo svoje srce i dušu i sve dajmo u Njezine materinske ruke.

Nekoliko naputaka i duhovnih savjeta

S pomoću Božjom i zaštitom Blažene Nebeske Majke, želim udovoljiti tvojoj želji, pobožna dušo, pa ti radi veće slave Božje i tvoga duhovnog napretka iznosim nekoliko duhovnih savjeta koji će ti koristiti i uputiti te u duhovnom životu. Isus i Marija neka blagoslove tvoje želje, a meni dadu svoju nebesku mudrost da ti pravo i jasno kažem što Bog od tebe traži.

I. — Ljubav Božja prema nama. Kršćanska dušo, Isus je tvoj Stvoritelj, Otkupitelj, tvoj Učitelj i Voda. On zajedno s nebeskim Ocem i Duhom Svetim djeluje u tebi po svojoj svetoj milosti i stanuje u tebi kao u živom svetohraništu. Ti si predmet posebne ljubavi Presv. Trojstva. Sva djeła Presv. Trojstva izvana idu za tim da tebe spase i posvete. Presveto Trojstvo je sasvim zabavljeno oko toga da te uresi svojim darovima: da u tebi odsijevne prava živa slika njegova, da sve zgrade tvoga života tako udesi kako ćeš napredovati u spoznaju i ljubavi njegovoj, da se njegovu Veličanstvu klanjaš u duhu i istini, da tvoja volja bude sjedinjena u ljubavi, koliko je to samo moguće na zemlji, s njegovom pomoću i milošću.

II. — Bog — naša svrha. Stvorena si, kršćanska dušo, da Boga ljubiš i da njemu živiš. Ovo je cilj tvoga života i boravka ovdje na zemlji. Varaš se, ako bi postavila svoju svrhu u koje stvorenje ili stvoreno dobro, jer za to nisi na svijetu. Bog je tvoja svrha, tvoj život i tvoje sve. Kako ćeš ići k ovome svom cilju, da te u tome ne zapriječe ni svijet ni tijelo, niti sotona? S kim ćeš stupati naprijed i u koga ćeš se ugledati? Za ovo se pobrinuo sam Otac Nebeski.

Isus naš učitelj, naš put, istina i život

Otac Nebeski šalje svoga jedinorođenog Sina Isusa Krista, koji je zajedno s Ocem odvijeka pravi Bog. On se učini radi tebe čovjekom i postade tvoj vođa, učitelj, put, istina i život. Eto, u Isusu — Utjelovljenoj Mudrosti Očevoj — dobila si vođu s kojim ćeš ići k svome cilju; dobila si Učitelja, koji će te poučavati, istinu koju ćeš vjerovati i koja će te rasvjetljivati. On je tvoj put kojim ćeš stupati i život kome ćeš se nadati. Kad se zadiobiš u ove istine, moraš se u sebi duboko poniziti zahvaljujući Veličanstvu Božjem na tako velikim i nedokučivim milostima.

III. — Bog je naš cilj. Oduš bi pogriješila, pobožna dušo, ako bi samo pobožno gledala na Boža, tvoj cilj i na njegovu svetu ljubav. S time bi pokazala, da ne cijeniš dostojno njega, niti njegovih darova. Odala bi tim da tvoje srce i duh zabavljaju visokog dostojanstva, te se zabavljaš prolažnim ništvenim predmetima, koji te ne mogu niti zadovoljiti niti usreći, pa si zato nemirna i bez utjehe unutarnje. Ovdje ti pomaže tvoj Božanski Učitelj. On će te poučiti kako imаш cijeniti Boga i njegove milosti i kako ćeš najlakše ugodići Bogu.

IV. — Isus naš uzor. Pobožna dušo, znaš li zašto je Otac Nebeski poslao svoga Sina na ovaj svijet? Radi svoje slave i radi našega spasenja. Bog te je tako i toliko ljubio, da nije poštedio ni Sina svoga jedinorođenoga, već je njega predao za te. Vidiš li ovdje, kršćanska dušo, koliko vrijediš i kako te Bog cijeni!

U čemu se sastoji život Isusov? U tome da je bio Ocu poslušan do smrti, smrti na križu.

Iz ovog slijedi:

1) da uvijek trebaš svoj život mjeriti i promatrati prema Isusu, u svjetlu njegova sv. Upućenja, muke i smrti.

2) Isus te uči da tvoj život ima biti u svemu podložan i pokoren Ocu nebeskome. Po ovome tvoj život dobiva pravi svoj značaj, cijenu i sjaj. Ti vrijediš života Boga-čovjeka, njegove presvete Krvi, njegove svete ljubavi. Ponizi se pred ovom takoj velikom i divnom istinom. Priznaj svoje ništavilo i bijedu, te se uzdigni i hvali dobrotu i milosrđe Božje.

V. — Duhovni život. Nije dosta spoznati svoju veličinu, već je potrebito i najglavnije, prema tome svom uzvišenom pozivu i život uređiti. Po Isusu i u Isusu upoznaješ svoj cilj, život i cijenu svoju. Po Isusu i u Isusu ti si sjedinjena s Ocem i Duhom Svetim. U tebi je dakle Presveto Trojstvo život i počelo svega djelovanja, pobožnog življena, kreponih djela i čistoga mišljenja i htjenja. Ako si u ljubavi sjedinjena s Isusom i po Isusu s Presv. Trojstvom, te tako živeći po primjeru Isusovu, jedino nastojiš ugodići Presv. Trojstvu, tražeći u svemu njegovu čast i vršeći njegovu svetu volju.

pobožnoj duši
koja želi biti žrtva ljubavi Isusove

Napisao o. fra Ante Antić

VI. — Ovo je tvoj pravi život. Njemu imaju biti posvećene sve twoje brige i nastojanja. Po njemu se ti približuješ sve više k Bogu. Cilj je duhovnog života potpuno sjedinjenje duše s Bogom u svetoj ljubavi. Da to postigneš, trebaš slijediti Božansku Mudrost — dobroga Isusa. Prema njegovom svetom životu moraš udesiti svoj život. Što više napreduješ u duhovnom životu, to veće i savršenije kreposti stičeš a po njima postaješ sve sličnija Bogu. Dok nastojiš oko savršenog duhovnog života, ti živiš životom kojim je u najsavršenijem stupnju života Isus i njegova sveta Majka. Time najviše ugadaš Bogu i odgovaraš potpuno njegovoj svetoj ljubavi. Ti provodiš ovaj život za koji ti je Presveto Trojstvo udijelilo sve svoje darove i milosti. Po ovakvom duhovnom životu ti najbolje odgovaraš svim ljubeznim i očinskim odlukama Vjećne Mudrosti, najsavršenije slijediš Božanskog Učitelja, odgovaraš njegovoj svetoj ljubavi, a tako i nadoknađuješ najbolje za sve uvrede i pogreške vlastite i tuđe. Po takvom životu ti se osposobljuješ da postaneš **žrtvom ljubavi Isusove**.

Velika je riječ biti žrtva ljubavi Isusove. Po sebi to ne možeš biti, ali milošću Božjom možeš sve. Isus, kao naš Bog, ima biti jedino naše dobro koga mi slobodnom voljom i svim bićem našim hoćemo i ljubimo.

S njegovim Božanskim i neograničenim pravom, ima se sjediniti naš slobodni dragovoljni izbor i predanje njemu i njegovoj svetoj ljubavi.

VII. — Borba između staroga i novog čovjeka. U nama je, nažalost, pobožna dušo, nešto što Boža, našega dobrog Oca i Gospodara neće, niti se hoće pokoravati njemu i njegovoj svetoj volji; padmiče se od njega i njegovih zapovijedi. To je naša pokvarenost, naše samoljublje, naše strasti i pohote. To je ono, što Apostol zove »starim čovjekom« koji mora umrijeti, a mi imamo živjeti Kristu. Svi mi u sebi osjećamo i nosimo starog čovjeka tj. naše zle sklonosti, veliko nagnuće na grijeh, k zemaljskim dobrima, čutimo težinu u dobru i krepnosnu životu. Isus je svojom mukom i smrću predobio i svladao grijeh, uništio starog čovjeka i dao nam je svoj božanski život milosti po kome postajemo novi ljudi, stvoreni po Isusu Kristu. Ovim smo životom dužni živjeti. Duhovni je život življene ovog života koga nam je Isus zaslužio i donio. Duhovna nam nauka kaže kako ćemo u sebi ovaj život uzdržati, njegovati i kako će u nama napredovati. Sve u duhovnom životu ide za sjedinjenjem s dragim Bogom. Zapreke ovom svetom jedinstvu treba ukloniti, svladati i porušiti.

„Kćerce, ti ćeš to moći..”

Koliko li je duhovno blago izviralo iz pouka nezaboravnog, dobrog o. Antića, iz tih riječi koje su bile pune Božje mudrosti. Da, svečeve riječi bile su riječi života vječnoga koje su strujale ravno iz Božanskog Srca. Sreća što nam je zapisano i sačuvano mnogo toga blaga. Vjerujem da će se još mnoge duše u budućim pokoljenjima hraniti tom krepkom duhovnom hranom.

Kad bih u zadnjim godinama njegova života (poznavala sam ga tek 6 posljednjih godina prije njegove smrti) dolazila k dobrom o. Antiću, toliko me je zahvaćalo i zanosilo to unutarnje bogatstvo da sam često poslije odlaska od njega žalila što ih ne mogu točno zapisati ili registrirati.

Jednom zgodom bila sam također kod njega i divno mi je govorio dok sam klečala kraj njegova kreveta. Davao mi je pouke koje su prodirale u moje srce i posve odgovarale težnjama i potrebama moje duše. Sva sretna i ushićena tim milosnim darom koji se preko njega slijevao u moju nutrinu, prošaptala sam: »Ali, Oče, ja bih sve to morala zapisati, bojam se da će zaboraviti, da neću sve to moći zapamtiti.«

On me je pogledao svojim blagim i proročki prodornim pogledom i rekao: »Kćerce, ti ćeš to moći...«

Priznajem da bih tada više volila da mi je dozvolio da stogod od toga zapišem, ali sada mi je jasno da to doista nije bilo potrebno. Mnoge od tih stvari koje sam željela zapisati, našla sam kasnije u njegovu životopisu ili u njegovim savjetima i pismima raznim osobama koje je duhovno vodio.

Iz ove male zgodice vidim da mu je Gospodin još za vrijeme zemaljskog života dao da svojim duhovnim pogledom proniče u stvari budućnosti. Zato mi je i mogao dati divna obećanja koja me podižu i hrabre u svim životnim iskušenjima:

— Kćerce, uvijek ćeš biti uz tebe i iz neba ćeš pomagati.

Drugom prilikom mi je govorio:

— Imaj strpljenja kćerce, doći ćeš do pravog duhovnog života.

Može li me onda bilo što plašiti u životu kad sam imala sreću čuti takva obećanja iz usta jednog sveca?

Jelka Željko

Potreba posjedovanja vjere

Bogatstvo svakoga kršćanina je u posjedovanju vjere. Vjera je temelj kršćanskog života. Bez vjere nema duhovnog života niti apostolskoga djelovanja. Druge možemo o nečemu osvijedočiti samo onda ako smo sami o istome osvijedočeni. Da druge uvjerimo potrebno je da sami izgradimo vlastito uvjerenje. A gdje se može naći uvjerenje odnosno božansko, nadnaravno osvijedočenje? Nalazi se samo u duši koju Isus prosvjetljuje objavom otajstva svoje ljubavi i svoga Srca. U duši koja ga sluša i tako upoznaje ozbiljno, istinito, duboko i potpuno. Samo je Isus mogao reći: »Vi ste prijatelji moji . . . ja sam vam sve povjeroio, što sam čuo od Oca svoga . . .« (Iv 15,15). I javno je izjavio: »Ja sam svjetlo svijeta. Tko ide za mnom neće hodati u tmici, nego će imati svjetlo života« (Iv 8,1). Samo je Isus svjetlost, jer je u njemu jedino mudrost Božja.

Mudrost vjere

Na nesreću mi smo odviše mudri mudrošću svijeta. Odviše mozgamo, raspravljam i samosvjesno zaključujemo. A našemu vremenu nisu potrebni mudraci svijeta. Ima ih dosta čija mudrost ne dolazi od Boga i koja ne proizlazi iz Božje mudrosti. Ako njihova mudrost dolazi od njih samih kao plod njihova napora i iskustva, slabo će ili nikako koristiti čovjeku. Ljudska mudrost je ludost i tama ako ne potječe iz Izvora mudrosti i ne ižaruje se iz Sunca mudrosti.

Najuzvišenija mudrost jest mudrost vjere. Kad a vjerujemo mi smo mudri. Zato su našem vremenu potrebne duše vjere, jednostavne i svete duše kao što je bila duša arškoga župnika. Takve du-

še koriste i pojedincu i društvu više nego mudraci jer one žive životom aktivne vjere. Do nogu Učiteljevih kroz stijene tabernakula u dubokoj vjeri i molitvi spoznaju se božanske stvari, prihvata se Krista, s njime se trpi i umire samome sebi i svijetu.

Apostol mora biti čovjek sav prožet, gotovo požanstvenjen mudrošću vjere, jer je po svome zvanju dužan Krista objavljivati svijetu da svijet Kristovo evanđelje upozna, uzljubi i tako uzmogne kršćanski služiti Kristu. Po molitvama i žrtvama duh vjere darovan je odozgo svakoj kršćanskoj duši.

Potrebbno je veliko posjedovanje vjere i mudrost vjere ako duša želi prodrijeti u Srce Isusovo, da tu Isusa nađe u svoj ljepoti njegovo, u veličanstvenosti njegove ljubavi, a ne možda izobličena. Samo po duhu vjere prodire se dublje nego Longinovo koplje, da se shvati i obuhvati blago pohranjeno u srcu Krista za njegove najbliže i za njegove apostole. U intimnome saobraćaju s Kristom stječe se mudrost vjere.

Cesto puta neznalice u svjetskoj mudrosti, ali ljudi molitve i žrtve, imadu o božanskim stvarima znanje i prosvjetljenje veće od svjetskih učenjaka. Otac Matej to potvrđuje vlastitim doživljajem iz Lurda.

Seljak mu pristupi i započe:

— Oče, jeste li vi to propovijedali?

— Da.

— Oh, kako ste nam rekli lijepih stvari. Isus Krist je kralj ljubavi. Isus Krist je kralj mudrosti. Da, doista je tako. Eto već je 20 godina što se svakoga dana pričešćujem, što svakoga četvrtka

LJUBAV PREMA BLIŽNJEMU

Tko je naš bližnji? Da li onaj, koji s nama živi pod istim krovom, koji ima interesnu sferu sličnu našoj, koji dijeli naše uvjerenje, s kojim smo jedno srce i jedna duša?

Ili je to možda onaj, koji u nevolji kuca na naša vrata i našu savjest, da mu u ime Boga udijelim ono što je nama suvišno? Ili možda onaj, ko ga nam život stavi pred oči i pamet?

Oh, sve ovo gore je samo djelić stvarnosti i istine, jer naš bližnji je kudikamo više.

A onda nameće nam se pitanje što je to zapravo ljubav prema bližnjemu? Da li je to osjećaj i ništa više, ili možda pomoći bez samilosti srca, bez uživljavanja u situaciju, bez suošćenja u patnji.

Pogledajmo kako je tu ljubav shvatio i oživotvorio čovjek naših dana — fra Ante Antić.

Svakog čovjeka primao je jednako, otvorena srca, nasmijana lica, s poštovanjem.

Nikada ne bi nikoga odbio, svakoga je saslušao bez obzira na položaj, zanimanje, ugled.

Svačiji problem istog časa je postajao i njegov, nastojao bi ga svim srcem riješiti. Nije se zadovoljavao, da daje samo savjete ili predlaže rješenja, već je sam aktivno pokušao pomoći.

A problemi, koji su se postavljali bili su toliko puta tako oprečni, različiti, mnogostruki i zamršeni. I duševni, i tjelesni. Njegova pomoć obuhvaćala je sve. Nije se nikada zadovoljavao osrednjošću — htio je skinuti teret, olakšati breme, osušiti suze, smiriti nemir, zapaliti svjetlo, prokrčiti put.

Uvijek s jednim te istim ciljem — pomagati!

Mnogi su ga tražili radi svojih duhovnih sumnji i poteškoća, ali velik je broj bio onih, koji su

PO VJERI

obavljam »uru klanjanja« te u Isusu Kristu gledam kralja milosrđa i ljubavi. Već 20 godina molim Boga da svijet upozna ove velike istine o kojima ste nam danas propovijedali.

Shvatimo! Dvadeset godina taj seljak je molio da se propovijeda kraljevstvo Srca Isusova. Oduševila je o. Mateja živa vjera seljaka. U ponovnomet dvosatnom razgovoru ta priprosta duša je pred o. Matejem izlijevala svoje srce, a on je slušao granut i iznenađen, ponekad i zbumjen radi divnih teoloških istina koje je tom zgodom čuo. Čak je poželio da mu misli toga neobičnoga seljaka posluže kao osnovni materijal za njegove propovijedi o Srcu Isusovu. Naumio ga je »uhvatiti« u svoje mreže. Uspjelo mu je. A kako? Doslovce ga ovako nagovorio:

— Prije nego se rastanemo, hoćeće li me primiti za svoga prijatelja?

Na to seljak iskrenim, naivnim i malo pokroviteljskim tonom umiljato odgovori:

— Pa dobro . . nemam ništa protiv toga, da budem vaš prijatelj.

— Hvala! Ali ako ćemo biti prijatelji, potrebno je da ostanemo u vezi, to više što vi ostajete ovde, a ja ću dalje nastaviti svoj život »vječnog Žida«. Naša veza može postojati jedino u pisanju . .

— Slušajte, obećajte mi da ćete mi pisati. Ne baš pisma, to ne. Na velikim komadima papira, ako baš hoćeće olovkom, napišite mi svake večeri što god vam padne na pamet o Srcu Isusovu, o kralju i Bogu obitelji, po prilici sve ono što ste mi ove večeri dugo govorili. Ja ću vam ostaviti papira, listovne omote s mojom adresom, sve što je potrebno. A vi ćete svakih 15 dana ili svaka 3 tjedna predati na poštu ovaj svoj pisani razgovor

dolazili i tražili materijalnu pomoć od njega — — siromašna franjevca. Pa ipak nikada nitko nije otišao od njega praznih ruku. Za sve je nalazio pomoć. Vrlo često znao je sam tražiti od drugih da ne povrijedi ponos onoga koji je bio potreban. I tako su njegovi pokornici postajali i sami karike u lancu bratske ljubavi i pomoći. Rado su mu davali ono što bi tražio, jer su znali da je taj čovjek sav okrenut k Bogu i da živi da čini dobro.

Kada bi netko k njemu došao odmah bi neposredno pitao za prilike, za potrebe, za poteškoće. A činio je to s toliko takta, ali i otvorenosti, da se nitko ne bi mogao uvrijediti, već bi upravo osjećao olakšanje što je našao čovjeka, kojemu se sve može reći, koji sve razumije i koji istinski nastoji pomoći.

U njegovim životopisima nalazimo toliko sitnih crtica iz kojih možemo naslutiti kolika je bila njegova ljubav prema bližnjemu. Svakog čovjeka smatrao je svojim bratom, svakome je nastojao po-

... Odgovorit će vam poštanskom dopisnicom. Pisat ćeete olovkom duge, duge razgovore. Ali uvijek i isključivo o Kralju Ljubavi . . Eto to vas molim. Obećajte da ćete mi učiniti to veselje. Opet bih htio slušati od vas te poučne stvari koje će ponovo čitati i razmatrati. Vi mi to obećajete, zar ne?

Seljak prasne u smijeh i reče o. Mateju:

— Oče, to je nemoguće, jer ja ne znam ni čitati ni pisati. U prvi čas je o. Matej mislio da ga sugovornik vara pa mu uzvrati:

— Ako ne znate čitati, gdje ste onda naučili te divne stvari koje ste mi govorili?

Uozbiljivši se seljak uzvrati mu s poštovanjem:

— Oče, vi svako jutro govorite svetu Misu. Obavdovica dakle imamo istoga Učitelja. Ako ja znam a vi ne znate, onda tome neznanju nije kriv Učitelj, nego je to vaša pogreška, oče.

Budući je o. Matej ostao zapanjen tim odgovorom, seljak je u svojoj prostodušnosti mislio da ga nije dobro razumio pa je nastavio vrlo slikovitom prispopodobom:

— Uzmimo, oče, da je ovaj stol ovdje oltar . . Vi ste ondje s one strane, a između nas dvojice u istom razmaku je sunce — Isus, samo korak udaljeno. Ja vidim, a vi ne vidite . . Svakako krivnja nije u suncu nego u vašim očima.

O. Matej je taj događaj pripovijedao velikom kardinalu Sevinu u Lionu. Isti mu je odlučno zapovjedio:

— Zabilježite taj događaj, dragi oče, zlatnim slovima. Kazujte ga teologima i klericima, jer je u njemu sadržana prava i čista teologija.

moći najviše što može. Uživljavao se u tuđe probleme, brinuo se kako za duhovni napredak tako isto i za tjelesnu pomoć. Nije se obazirao na to što su ponekad i iskoristavali njegovu dobrotu. Znali su mu to i prigovoriti i navesti osobe kojima i nije bila potrebna pomoć. On bi tada rekao, kako on ne može biti prevaren, jer uvijek daje Bogu.

Ono što je svakoga fasciniralo, bila je ona, da tako kažem, sveobuhvatnost čovjeka sa svim njegovim problemima i potrebama, a osim toga istinska ljubav i dobrota.

Pa kada danas nastojimo da se podsjetimo na njegov lik, da oživimo pred očima duše ostvarivanje njegove ljubavi prema bližnjemu, dolaze nam na pamet riječi iz himne ljubavi što je čitamo kod sv. Pavla: »Ljubav je dobrostiva . . sve prašta, sve trpi, svemu se nada . .«

I ne bi znali sažetije, istinske, potpunije ocrati ljubav što ju je imao naš fra Ante, nego riječima: »Svima je bio sve!«

Otac Fra Ante Antić - vjerna slika

Na današnji dan u 12,30 sati, prošle su tri godine da je u Zagrebu umro (4. III. 1965.) o. fra Ante Antić. Njegova smrt bila je trijumf. Na Mirogoju su ga ispratili: tri biskupa, veliki broj dijecezanskih i redovničkih svećenika, redovnika, bogoslova, redovnica i tisuće štovatelja, braće i sestara iz kola Božjeg naroda. Nad otvorenim grobom jednodušno se pjevalo: Tebe Boga hvalimo, kao srdačna zahvala Previšnjem, dobrom Gospodinu, za veliki i sveti život ovog idealnog Kristova svećenika, autentičnog sina asiškog Serafina. Fra Ante je bio član naše franjevačke Provincije Presv. Otkupitelja, rođen na toploj obali naše sunčane Dalmacije u blizini Krešimirova grada Šibenika. Prvi je odgoj dobio u sjeni svetoga čudotvorne Gospe Sinjske. U franjevački Red stupio je na Visovcu pred slikom Gospe od Milosti. Skolovan je i ređen za svećenika pod okom Imakulate u Makarskoj. Zadojen toplom marijanskom ljubavlju i vjeran kristocentričnoj teologiji Marijina viteza bl. Ivana Duns Skota — u duhu tih velikih teoloških kristološko-marijanskih idea, odgajao je kroz 30 godina mladi serafinski rod. Imao je sreću da zaklopi svoje svijete, umne oči pred tri godine — uz simpatičnu kapelu Gospe Lurdske u bijelom Zagrebu.

Mi, braće i sestre, večeras obavljamo ovu komemoraciju iz dubokog poštovanja prema ovom divu krepstii, velikanu svetosti koja je andeoski ures ovog Božjeg ugodnika koji je kroz čitav svoj redovničko - svećenički život isključivo mislio na Boga. U toploj je molitvi zazivao Isusa i Mariju. Razmatrao o vječnim istinama. Adorirao pred svojim Euherističkim Bogom. Odgajao serafinsku mladost i izabrane duše za ideal svetosti u perspektivi vječnog spaša. Isus i Marija bili su mu jedini ideal i zastava života i rada.

Da shvatimo divnu dušu o. fra Ante Antića, moramo znati čiji je on bio duhovni sin?

I. — FRANJO ASIŠKI — Božji Sirotan

Sveti je Franjo duhovni otac i učitelj našeg o. fra Ante. O sv. Franji reče Bossuet, a i mnogi drugi govornici i pisci, da je bio »alter Christus — drugi Krist«. Svetost asiškog Sirotana savršeno je definirao besmrtni Dante: »Fù tutto serafico in ardore — Jedan sav bježe serafičan žarom« (Dante, Raj, XI. 37, /Kombol/).

Kršćanski narod dao mu je atribut per excellentiam »Serafin iz Asiza« a taj naslov znači čitav jedan panegirik. Već je mudri Sokrat rekao: »Ja ne znam nego samo jednu znanost — znanost ljubavi.« A naš Serafin iz Asiza, Franjo, uzorno je ostvarenje Evangelija u njegovoj bitnosti. Ljubav je — Krist! Ljubav je — Evangelje! Asiški »Sirotan« — on je bio ljubav, nježna, velikodušna, univerzalna. Briljantni moderni govornik i pisac P. Teodozij Da San Detole u »Sintesi francescane« (pp. 37—39), ističe da »nessuno amò come lui seppe

amare — nikada još nitko nije ljubio kako je Franjo znao ljubiti.« Ljubav, jer je sjeme svake krepstii, duša je svake svetosti. Stoga divna svetost asiškog Serafina imala je, i morala je imati, kao počelo svoju autentičnu ljubav koja ga je pretvorila u mistično čudo i u čudesnu aktivnost.

Franjo je bio andeo, Serafin, plamen ljubavi. Njegov jezik je izljevao samo čistu ljubav. Njime je vladao samo jedan zakon — ljubav. Njegova ljubav, kao dar i posjed, vječni su i savršeni. O-pijen ljubavlju — procvao je kao stablo ljubavi, ucipljeno stablo života. I postao je novi život, urešen svim mističkim krepstima do savršenstva, na udivljenje Božjeg naroda u mističnom tijelu Kristovu.

Svi Franjini životopisci i sva drevna povijesna vrela svjedoče da je on triumfalno ostvario veliki zakon ljubavi, krunu svega Božjeg zakona, respektirajući ljestvicu vrednotu: ljubio je Boga nad sve, a radi njega svu djecu njegovu na zemlji i svu prirodu — ostvarenja Previšnjega. Nitko ne sumnja da je ljubav Božjeg Sirotana bila izvanredna. On je svoje srce potpuno otkinuo od zemaljskih dobara i njegov je duh zabilato u bogatstvu uzvišene svetosti, a njegovo se serafinsko tijelo produhovilo i preobrazilo, jer je milost pročistila čitavo njegovo biće. Čim je doznao što Previšnji od njega hoće, živio je u jednoj jedinoj misli: ostvariti volju Božju do u najsjajnije detalje, savršeno, velikodušno i neprekinitom žrtvom. I molio je samo jednu stvar: da može neprestano rasti u ljubavi prema Previšnjemu. Ta ljubav u njegovu serafinskom srcu bila je tako intenzivna da, čim bi čuo govoriti o Božjoj ljubavi, ganuo bi se i rasplamsavao kao da je vanjski zvuk riječi »ljubav« bio kao trzalo koje je uzbudilo sve najintimnije strune njegova divnog srca, veli Celano. A sv. Bonaventura, veliki teolog, mistik i psiholog tvrdi da se Franjo u ljubavi prema Previšnjem »pretvorio kao gorući ugljen u plamen Božje ljubavi.«

Franjo je znao da je Bog, Očeva riječ — Isus Krist — da bi ga duše što više ljubile, sišao k ljudima na zemlju, da im pjeva i božanskije i humanije svoju povijest ljubavi. I da mogu bolje čuti kucanje njegova prenježnog Srca, zaodjenuo se u ljudsko biće i postao je Isus, kako veli Tertuljan, »Slatki, nebeski, božanski osvajač duša.«

Franjo ga je neizrecivo ljubio jer ga je neprestano u srcu osjećao. Isus mu je bio na jeziku, u ušima, u očima — uvijek.

I ostvario je u svom serafinskom životu totalnu ljubav prema Isusu: Božanskom Djetešcu u Betlehemu, Božanskom Mučeniku na Golgoti i Euherističkom Bogu u tabernakulu.

Greccio — plastička imitacija Betlehema, Franjino je genijalno otkriće: transplantirao je betlehemsку špiljicu u katoličke hramove. To je on

serafinskog oca

prvi ostvario u Greccio, a danas se u svim katočkim crkvama natječe u što savršenijoj predstavi Betlehema na božićnu, tihu svetu noć.

Golgota — Na Križu je, simbol muke i trijumfa, božanski patnik. Betlehem i Golgota dvije su točke maksimalne ljubavi Kristove. Utjelovljenje i Otkupljenje — dogmatske su osovine čitave Kristologije. Veću ljubav nije moguće zamisliti. I Franjo roni suze nad Djetićem Isusom u naručju u Grecciu i pred Križem Propetoga na Golgoti, ostvarujući Crkvi Božjoj novu, veliku pobožnost prema Muci Kristovojo koja će ući u katoličke hramove po divnoj pobožnosti križnog puta, plođu njegove serafinske ljubavi prema Isusu.

Tabernakul. — Franjo je svetac Euharistije. Adorira — otajstvo nad otajstvima; moli bezgraničnom vjerom, serafinski srdačnom, svoga Boža u bijeloj Hostiji; propovijeda o Euharistiji i piše poslanice na sve strane o toj Svetinji nad svetinjama u Božjim hramovima.

Ali za Franju Isus kojeg on moli, časti i štuje na plameni način, ima u svojem čovječanskom liku Majku — Mariju. On stavlja svoj, sirotanski život pod zaštitu Andeoske Djevice. Imitira nju u žrtvi i ljubavi prema Isusu; i stavlja svoje životno djelo: »La gente poverella — Svoj sirotinski rod« kako veli Dante, pod njezinu zaštitu.

Imakulata bit će vrlo snage i života Franjinih redova; Imakulata bit će zastava najslavnijih Franjinih sinova; slijedeći Imakulatu Franjo je ciao u svetosti, a rod njegov u plodnom, mnogovrsnom, mučeničkom apostolatu sve do danas.

Divni svetac — apostol ljubavi — svakoga ljudi, jer su svi ljudi Božja obitelj na zemljii; jer je za sve ljudi Sin Božji svoju krv prolio za otkupljenje sviju; jer je ostvarivanje dobra za sve koji trpe i pate nastavljanje Kristove duhovne i materijalne karitativnosti. Stoga Franjo njeguje i dvori gubavce, hrani šumske hajduke, obraća zađene, miri zaraćene pod lozinkom — Mir i Dobro za svakoga!

Franjo je apostol univerzalnog bratstva. Svi su mu stvorovi braća i sestre: brat sunce i mjesec, sestre zvijezde, zemlja i voda... On obraća i gubijskoga vuka, propovijeda u Bevagni ptičicama, propovijeda ribama... On, »Sirotan Božji«, najuzorniji sljedbenik Previšnjega, savršeno je ostvarenje Evanđelja po integralnom siromaštву i uzoritoj poniznosti — u najidealnijoj ljubavi.

Zato je Pijo XI. rekao da je Franjo u minimalnom ljudskom tijelu iskazao Kristu maksimum ljubavi.

Si licet comparare... Franciscus — koliko je najviše mogao kao čovjek, bio je — Redivivus Christus!

II. — MISIJA O. FRA ANTE ANTICA

Filozofija života i povijest uče nas da narodi i pojedinci imaju povijesne i životne misije koje im povjerava Svevišnja Providnost u toku povijesnih zbivanja: »Previšnji« izvodi svoje planove preko drugotnih uzroka koji su inteligentne snage u ostvarenju Božjih ideja.

Naš veliki pokojnik imao je od Boga posebnu misiju. On je bio svjestan te svoje misije. I on joj je ostao vjeran od časa kad ju je spoznao do posljednjeg daha.

Nego, ja tvrdim s ovog svetog mjesta: O. fra Ante Antić savršeno je izvršio, kao redovnik i svećenik, misiju koju mu je Providnost povjerila, jer je bio autentični duhovni sin Asiškog Serafina izvršivši »ad litteram, sine glossa« Pravilo koje je 1912. godine na dražesnom Marijinom otočiću Visovcu zavjetovao. Kroz čitav svoj redovnički pedesetpetgodišnji franjevački život, bio je redovničkoj braći, svećenicima i Božjem narodu, uzor serafinske ljubavi prema Isusu i Mariji, prema Svetom Ocu i Svetoj Crkvi u integralnom opsluženju svojih zavjeta i obligacija, i u neiscrpivom apostolatu kao svećenik — isповjednik, odgojitelj i voditelj duša gdje god ga je poslušnost postavila. Imao je samo jednu veliku, trajnu brigu: biti vjeran sin velikog Oca, Božjeg Sirotana. Stupajući njegovim stazama, uvijek i u svemu — postao je »Franciscus redivivus« — vjerna slika serafinskog Oca, koji oživljuje i u svojoj duši

O. KRSTO KRŽANIC govori

O. Fra KRSTO KRŽANIC, profesor filozofije i teologije, direktor franjevačke kl. gimnazije, propovjednik i pisac, umro je u Splitu 23. prosinca, a sahranjen je u Makarskoj. Gimnaziju i teologiju polazio je zajedno s našim o. fra Antonom Antićem. Napisao je nekoliko članaka i održao više konferencija o životu i radu o. Antića. S velikim interesom pratio i podupirao rad Vicepostulature. U ovom broju donosimo govor što ga je održao u Splitu prigodom treće obiljetnice smrti o. Antića.

proživljuje mistične ljepote i visine Franjine životne drame: Greccia, Porcijunkule, Alvernije...

Naš fra Ante pred božićnim jaslicama zanesen je od duhovne radosti koja mu se poigrava u oku i na preobraženom licu.

Pred tabernakulom čas je u zanosnom dijalogu, čas u intimnom kolokviju pred Euharistijskim Kraljem kojemu dariva svaki dan mnoge sate i sate adoracije u divnoj kontemplaciji.

Pred Imakulatom u Lurdskoj kapeli kleći, moli, razmatra, povjerljivo s Majkom razgovara.

S moje strane mogu svjedočiti za njegove dvije velike dragocjene odlike:

1) Uvijek je bio sabran kao da je u vidljivoj prisutnosti Božjoj. On nikada nije ni jedan jedini čas u danu za sebe tražio bilo kakvu dopuštenu razonodu, već je pred tabernakulom molio ili duhovno nekoga odgajao. Imao je samo jedan živi i veliki interes: spas duša. U tu svrhu isповједao je neumorno, odgajao riječju ili pismima... On je bio utjelovljena duhovna koncentracija, duhovno najsabraniji čovjek kojeg sam ikada igdje susreo.

2) Ništa nije moglo slomiti njegovu nevjerojatno strpljivu poniznost. Napadaj bilo s koje strane; uvrede i ponišenja bilo koje vrste... sve je on gutao bez negodovanja i bez zlopamćenja. Što ga je teže pogađalo, on je ustrpljivije podnosi i šutio. Nikada se nije opravdavao ili branio, kao da je bio žedan udaraca i poniženja. Ovakav stav zrele sabranosti i poniznosti u primanju poniženja očiti je znak svetosti.

3) Budući da je naš fra Ante blistao u svom individualnom životu kao vjeran učenik asiškog Serafina, on se — kao nekoć njegov serafinski Patrijarha — manifestirao današnjem modernom čovjeku kao učenik Propetoga na kojem je zasjala »blagost i čovjekoljublje...« »Apparuit benignitas et humanitas...« Sve svećeničke i redovničke duše, kao i izabrani duhovi katoličkog laikata, koji su bili željni naslijedovati Krista i provoditi plodan duhovni život, u fra Anti su našli duhovnog oca i umnog učitelja, posrednika između Boga i njih. On je za mnogobrojne duhovne osobe bio providnosno sredstvo u vlasti Duha Svetoga koji je preko njega izravno djelovao u vođenju pojedinih duša.

Otac Antić je smatrao da je misija njegova života: ostvariti andeosku svetost u sebi, i sve učiniti da tu svetost ostvari što veći broj plemenitih duša. On je u tom svom životnom idealu potpuno uspio jer je u sebi ostvario lijep primjer Propetoga, slijedeći svoga Oca — Alvernijskog Mučenika.

Da bi osvojio što veći broj duša za Krista, o. Ante je karitativno nastupio, pomažući pomoću braće i prijatelja veliki broj sirotinje. On, bez ičega svoga, zaodjevao je gole, obuvao bose, hrani gladne, omogućivao studij mlađeži. Molio — kao siromah — pomoć u novcu, odjeći, hrani za mnoge ruke koje su se prema njemu pružale: ruke siromaha, siromašnih studenata, bolesnika, nezaposlenih, bez namještenja, bez službe...

Isto je tako silnom upornošću izrabljivao dobrotu svoje braće, pa je davao prevoditi sa stranih jezika, umnožavati i širiti izvrsne duhovne ras-

prave, duhovnu hranu mnogih duša, željnih čistih, velikih i vječnih istina.

Tim karitativnim apostolatom ostvario je Kristovu najveću zapovijed — stvarne ljubavi prema bližnjemu. On je to smatrao konstitutivnim dijelom svoje životne misije — spasavanje duša. Pomoć: duhovna, materijalna, socijalna, intelektualna... uvijek je najuvjerljiviji argumenat čistoće i veličine ljubavi.

Ovoj svojoj karitativnoj i socijalnoj akciji fra Ante je udario temelj u molitvi i žrtvi.

Molitva je svemoguća, uči nas Krist. To svjedoči i veliki konvertit nobelovac Aleksis Carrel. Žrtva za bližnjega je najsolidniji temelj za procvat duhovnog života u obje dimenzije: i za onoga za koga se doprinosi i za onoga koji velikodušno vrši.

Naš dobri fra Ante bio je toliko duhovno jak u krhkoh fizičkom tijelu, da je rado primao na se sva trpljenja kao naknadu za grijehu kršćanske braće. A to je vrhunac heroizma u ljubavi. To je stil svetaca.

Final

Velik je Bog u izabranicima svojim. Naš je fra Ante bio čovjek nepokolebive vjere. Vjerovao je Bogu bez sjenke dvoumljenja. Uvijek čvrsto, odlučno, doslovno. On nije znao što je skepsa. Sva njegova nada bio je samo Bog. Sve je drugo samo prah i ništa. Bio je pun optimizma. Sav njegov životni elan razvio se u jedan neugasivi plamen ljubavi prema Bogu, Kristu, Mariji, Crkvi, Papi... svakoj duši: on je plivao u bistrim valovima Kristova idealizma. Ovaj heroizam triju stožernih kreposti njegov je golemi kapital pred Bogom.

Mi koji znamo svaku njegovu misao, svaki njegov osjećaj, svaki njegov korak, svjedočimo: O. fra Ante Antić kroz čitav svoj 72-godišnji život bio je isključivo i potpuno čovjek Božji. Savršeni sin Franje iz Asiza, idealni ostvaritelj njegova Pravila. Bio je PRAVEDNIK...

Sretni roditelji koji su ga Crkvi i Redu darovali! Sretna franjevačka zajednica u čijem je serafinskom perivoju procvao. Sretan naš hrvatski katolički narod, jer — kako tvrdi najveći historiograf filozofije povijesti veliki Bossuet: »Narod koji rađa svece, ne može propasti.«

Mi se klanjamo božanskoj Providnosti u svetom životu našega velikog Oca i Brata!

Nad njegovim skromnim grobom, grobom na Mirogoju, veličanstvenoj nekropoli hrvatske metropole, stoje zahvalne pločice s jednom jedinom riječju: HVALA!

I mi njemu preko groba dovikujemo: HVALA! Mi svjedočimo: život o. fra Ante Antića bio je — zaista S V E T!

Da li će on biti Svetac? — Molimo i nadajmo se! Amen

Split, 4. III. 1968.

o. fra Krsto Kržanić

treba raditi

To su Kristove riječi, poziv nama kršćanima da budemo povezani i slični Bogu, jer smo na Božju sliku i stvoreni. Bog je vlastito da radi, tako i naša sličnost s Bogom jest u radu. Bog postaje prisutan u svijetu i po našem stvaralačkom radu, ukoliko taj naš rad čini prisutnim Boga stvaraoca.

Evangelje — »sila Božja«, koje smo primili od Boga našega Oca, od njegova Sina našega Otkupitelja i brata Isusa, od Duha Svetoga — vječne ljubavi, sili nas na osebujan rad. Uzor nam je sam Isus — radnik (Mk 6, 3) i radnički sin (Mt 13, 55). Orijaš kršćanstva — sv. Pavao radi vlastitim rukama do iznemoglosti i time se ponosi, (Dj 20, 34; 1 Kor 4, 12). Nemoguće je iznijeti na vidjelo sve radnike na njivi Božjoj, ali se može kazati da rad koji se obavlja u Kristu, već i prije posljednjeg dana ima svoju ulogu u vraćanju stvorenja k Bogu.

Dobro je to shvatilo naš fra Antić, redovnik i svećenik naših dana. Ispunjen Božjom ljubavlju nastojao je afirmirati smisao drugoga, brata čovjeka. Čovjeka približiti Bogu, izvoru radosći — po radu.

Naslov ovog članka izustio je sam fra Ante a njegove riječi u svom srcu pohranila Kate Bećroš iz Bratuša nedaleko Makarske.

Za vrijeme mog posjeta toj skromnoj ženi, progovorilo je njezino srce o divnim, ne tako davnim uspomenama na fra Antu.

— Bilo mi je dvanaest godina kad sam se prvi puta susrela s fra Antonom. Slušala sam svetu misu kod frataru u Makarskoj i za vrijeme mise ispunjedila sam se baš kod fra Ante. Poslijevrste mise pozvao me je u sakristiju i malo mi je govorio o duhovnim stvarima. Nisam odmah to dobro shvatila, ali sam najdublje shvatila kad mi je bilo četrnaest godina. Shvatila sam značenje tih duhovnih nagovora: treba raditi!

A šta je trebalo raditi? prekidam Katu.

— Svaki put kad sam došla govorio mi je, da trebam što više djevojaka skupiti i nagovoriti da dolaze k njemu.

— Samo ih ti dovedi, govorio mi je, a ja će s njima razgovorati.

Kate se dala na posao. Sve djevojke iz sela, mlađe i starije, podošle za njom u Treći red, a sve to po savjetu fra Ante.

— Njegov nas je duh privlačio, veli Kate.

Smišljao sam u sebi novo pitanje, ali me Kate preteče i nastavi:

— Bile smo daleko i nismo mogle dolaziti svaki dan u crkvu, ali smo nedjeljom i prije i poslije podne pješačile u Makarsku — 6 kilometara daleko, jer njegova ljubav, njegov govor, ono njegovo duhovno vodstvo . . . nisi mogao da ne ideš, da ga ne slušaš.

Moj Otac neprestano radi, zato i ja radim (Iv 5,17).

— U isповjedaonici nije bio dug s nama. Znao je da smo daleko, da smo seljačke djevojke i da imamo mnogo posla, ali je s nama bio dobar, tako dobar da nisi znao jesи li na zemlji ili na nebu.

Sad sam prekinuo Katu i postavio joj pitanje:

— Shvatili ste da treba raditi. A šta ste vi kao djevojke radile? koje poslove?

— Sjećam se dobro, kako nam je fra Ante preporučivao da činimo mjesec svibanj. Nismo imale crkve, nego smo doble jednu sobu u moje rođake. Tamo smo napravile oltar, okitile ga cvijećem i kupile smo Gospin kip Srce Marijino. Još je i danas tamo. Svake večeri smo molile ružarij, čitale smo svibanjsko razmatranje i pjevale marijanske pjesme. Skupilo bi se cilo mesto, čak i ribari koji bi došli iz drugih sela.

— Bilo je žena s puno djece. Trebalо im je pomoći. Za njih smo skupljale pomoć u novcu, u hrani i odjeći . . .

— Za vrijeme rata doznale smo da u samostanu nema drva. Nismo nikome ništa govorile. Same smo nasjekle pun brod drva. Skupile smo i nešto ulja.

— Radile smo i za misije. Više godina plele maslinove grančice za Cvjetnu nedjelju. Donosili smo u samostan po 20 paketa, a fratri bi to slali u Zagreb. Novac od maslinovih grančica išao bi za misije . . .

— Slale smo neku pomoć i sestrama u Brezovicu, klarisama u Split . . .

— Eto to je bio naš rad: uvijek radi, pomagaj drugom koliko god možeš.

Sam Bog zna koliko je Kate propješaćila do fra Ante da čuje riječ o Bogu, da tu riječ usvoji i da je dalje prenosi — svojim radom. Zajedno s drugim djevojkama mnoge je utješila, povratila im pouzdanje i vjeru u Boga i bližnjega.

Katine oči i sada žare duhom Božjim. U njima čovjek prepoznaće blagost i dobrotu žene stvorene na slicu Božju.

Želja me vuće i potiče na novo pitanje:

— Hoćete li mi, Kate, opisati kakav je izgledao fra Ante.

— Njegov lik i danas mi je pred očima. Obojenih očiju uvijek je bio nasmijan i veseo . . . pravi svetac.

Pade mi napamet da je Kate spomenula i ispunjed, pa sam je upitao:

— Sjećate li se fra Antinih savjeta iz isповjedaonice?

— Kako da ne! Često puta smo mi djevojke među sobom razgovarale i pitale se, da zašto fra Ante daje mnogo moliti. Nismo mi to njemu govorile, nego smo se među sobom razgovarale. Kad jednom će meni baš u isповjetaonici fra Ante:

— Kate sestro, vi se mislite i pitate zašto ja vama dajem da molite.

— Ja sam se iznenadila, kako on to zna, a on će mi:

— Za obraćenje grješnika, za svećenike, za cijelu Crkvu, a onda posebno — da bih se ja posvetio, da budem svet, da mi Bog dade snage pa da sve ovo mogu izdržati...

— Nas je uvijek poticao da budemo poniżne, dobre, pobožne, svete — osobito u kući. I danas

kad mi je nešto teško uvijek me fra Antina pouka potiče da budem ustrpljiva. Ne mogu nikoga mrziti, jer me je fra Ante zadojio Božjom Ljubavlju...

— Hvala Vam, Kate, za ovaj razgovor!

— Hvala i Vama što širite njegovu slavu i molim Vas ponesite za njegov glasnik 200 ND jer je zasluzio.

— Hvala Vam i zbogom, Kate.

Odoh radostan od žene ispunjene radošću Evandelja — »sile Božje« i ponesoh u svom srcu lik franjevca koji je živio za radost i drugima je prenosio.

Ako i mi ozbiljno prihvativimo Evandelje i za nj radimo, svijet će nas prihvati kao put prema izvoru radosti — Kristu Bogu.

Fra Jozo Župić

milosti oca Antića

Obitelj N. N. našla se nedavno u vrlo teškoj materijalnoj situaciji. Od sedam članova obitelji jedina je majka, iako u poodmaklim godinama, bila još sposobna za privređivanje. No bilo je jako teško naći posao. Majka je nekvalificirana, a i postarija. A potrebe su velike.

Poznavala sam tu obitelj i jedini izlaz vidjela sam u pomoći s neba. Započela sam devetnicu u društvu s ocem Antićem i po njegovu zagovoru. Zadnji dan devetnice majka je dobila vrlo dobre ponude. Izabrala je povoljniju. Velika je to bila radost za cijelu obitelj, a meni još i potvrda kako je moćan zagovor oca Antića.

s. Božena

Magdalena Herak zahvaljuje na primljenim milostima po zagovoru o. Antića i prilaže iznos od 50 dinara za troškove beatifikacije.

* * *

N. N. preporuča se u zagovor o. Antića i zahvaljuje na primljenim milostima, a za troškove beatifikacije prilaže iznos od 50 dinara.

* * *

Za jednu veliku milost preporučujem se u zagovor fra Ante Antića, velikog štovatelja Majke Božje; da me ozdravi od bolesti od koje već dugo bolujem. Prilažem iznos od 50 dinara.

Ana Gribišić, Sarajevo

Bila sam s mojim unukom teško obolila. Obratila sam se za pomoć dobrom ocu fra Anti Antiću. Unuk mi je posvema ozdravio, a i moje se zdravstveno stanje dobro poboljšalo. Vjerujem da mi je pomogao dobri fra Ante, od srca mu zahvaljujem i šaljem mali prilog od 10 dolara za troškove beatifikacije.

Anica Gjebić, Nelson

* * *

Bila sam previsokom svotom razrezana za porez. Unatoč žalbe, ostalo je na istom. Uteklala sam se dragom o. fra Anti Antiću vrućom i pouzdanom molitvom, da mi se porez pravedno razreže. I bih uslišana. Uz mali prilog od 50 dinara od srca zahvaljujem dobrom o. fra Anti.

M. A.

* * *

Šaljem 500 dinara za troškove beatifikacije o. Antića, kao i u zahvalu što mi pomaže u svakoj potrebi.

Genoveva Tomašić, Hum na Sutli

Šaljem 50 dinara za svjeću i za molitvu fra Anti Antiću za moga supruga. On je veliki pijanac i puno me zlostavlja pa sam se vama obratila, jer mi je kolegica kazala da je i ona tako učinila, pa da sada bolje prolazi u životu. Ja se ne želim rastaviti jer već 25 godina živim u braku. Unaprijed se zahvaljujem i nadam se da će me dobrni fra Ante pomoći i ustrpititi.

M. M. — Zagreb

Liza Puhiera iz Splita šalje svakog mjeseca 10 dinara za svijeće na grobu o. Antiću u znak zahvalnosti za primljene milosti.

* * *

M. M. iz Zagreba prilaže 100 dinara za jednu svetu misu da bi o. Antić što skorije bio proglašen blaženim.

* * *

Fra Augustin Krolo i fra Stjepan Matić, svećenici iz Otoka kod Sinja, preporučuju se u zagovor o. fra Ante Antića i šalju prilog za beatifikaciju — 300 dinara.

* * *

N. N. iz Zagreba šalje doprinos od 30 dinara za beatifikaciju i preporuča se u zagovor za ozdravljenje bolesnog djeteta.

* * *

Šaljem 20 dinara za svijeće kod groba o. Antića kao zahvalu za primljene milosti. Preporučujem i unaprijed sebe i sve svoje nakane u zagovor dobrog fra Ante.

A. L. — Zagreb

* * *

Za mnoga uslišenja zahvalan šaljem 20 DM za jednu svetu misu i za fond Vicepostulature.

Jakov Dželalija, Kaiserslautern

* * *

Zahvaljujem Gospodinu što mi je po zagovoru pok. P. Antića udijelio moljenu milost. Prilažem 50 dinara.

I. K.

* * *

Moj brat Ante bio je teško bolestan. Kad je bio u najtežim mukama, a ja u velikom poslu, molila sam i vapila: »Dobri o. Antiću, ozdravi mi brata, a ja će javno zahvaliti i svima preporučivati da se uvijek preporučuju u tvoj zagovor.«

Bogu hvala, moj brat je izšao iz bolnice. Preporučam ga i nadalje u zagovor dragom fra Anti. U znak zahvalnosti dajem mali prilog od 150 dinara za potrebe Vicepostulature.

Jelka Blažević, Zagreb

Veoma ste me razveselili zadnjim brojem Glazila. Hvala vam što ste i mene i s. Klaudiju primili za suradnici. O, kad bih mogla i jednu kapljicu pridonijeti što bržoj kanonizaciji dobrog o. fra Ante! Molim na tu nakanu i često mu se preporučam u raznim potrebnama ...

Zadnji sam broj pročitala od korice do korice, ne samo pročitala, neke sam članke razmatrala i mogu reći da sam upravo vidno osjetilaнутarnju pomoć i svjetlo. Zhadeam da je težak vaš posao, ali vjerujte da činite mnogo dobra i ne mojte odustati ma došlo što mu drago. Posebno će moliti da sretno dođe kraju novi životopis.

Obilje milosti u velikodušnom radu želi i moli
s. M. Elekta

* * *

Šaljem vam čekovnom uplatnicom 10 dolara u svrhu akcije za proglašenje blaženim o. fra Ante Antića.

Moj unuk i ja teško smo oboljeli, te sam se molitvom obratila za pomoć dobrom fra Anti Antiću. Unuk mi je posvema ozdravio, a i moje zdravstveno stanje dobro se poboljšalo i vjerujem da mi je u pomoć pritekao dobri fra Ante Antić. U znak zahvalnosti sjećam ga se evo ovim malim poklonom.

Primiti svi u Urbanićevoj ulici moje i moje obitelji najljepše želje za procvat svetišta Majke Božje Lurdske. Uz srdačne pozdrave odana

Anica Gjebić, Nelson

* * *

Prilažem 30 dolara u fond o. Antića da što prije svane svjetli dan njegova proglašenja blaženim, a onda svetim.

Fra Antu nisam poznavao niti osobno susretao iako sam prolazio kroz Makarsku za vrijeme praznika. Istina je, puno sam o njegovom kreposnom životu čuo govoriti ...

Zadnje dvije godine bio sam teški bolesnik. Hodao sam »mrtav« po zemlji, iako nisam u bolnici odležao ni jednog dana. Molio sam se o. Antiću i učinio zavjet. Preko njega mi je Gospodin dao dosta snage da sam mogao vršiti svoje dnevne dužnosti i kao hranitelj obitelji i otac šestoro djece nositi breme dnevnog života.

Slava Bogu i hvala o. Anti, sada sam dosta dobro.

Javi se, o. Roko, kada dospiješ. Pozdravi mi sve poznate. Mlađe ne poznam, a ne poznaju ni oni mene. Nek se mole za mene, molim se i ja za njih. To je kršćanski put poznavanja i međusobnog povezivanja.

Stanko Borić, Crown Point

FRA ANTINI PRIJATELJI

— Grupa kod Gospe Lurdske

Mjesečni sastanci: 4. travnja, 9. svibnja, 12. lipnja, 10. srpnja.

Sastanci se održavaju redovito u četvrtak poslije prvog petka. Ove godine smo uveli malu izmjenu radi Velikog četvrtka u travnju i radi blagdana sv. Ante u lipnju.

Sastanci se održavaju u samostanskoj kapeli navečer u 18 sati.

Molimo i druge fra Antine prijatelje bilo u Zagrebu bilo izvan Zagreba da se jave Vicepostulaturi i da se međusobno povežu. Mogu i sami održati katkada sastanak, zajednički se pomoliti, nešto pročitati iz životopisa ili Glasila i tako obnoviti uspomene i sjećanja na već davno proživljene časove.

Zaveden je postupak da se o. fra Ante Antić proglaši blaženim i svetim, imenovan je Vicepostulator i u Zagrebu otvorena Vicepostulatura. Molimo sve one koji su o. fra Antu poznavali i s njime surađivali da nam pošalju sve što god imadu kao uspomenu na fra Antu: pisma, fotografije, bilješke, sličice itd. Isto tako molimo sve da nam pošalju svoja sjećanja, uspomene, razgovore s dobrim fra Antonom.

G R O B (SARKOFAG) o. fra Ante nalazi se u **KRIPTI GOSPE LURDSKE**.

Za vrijeme izgradnje gornje crkve voda je tako oštetila prostor oko groba. To treba svakako što prije popraviti i urediti. To su zapazili štovatelji o. fra Ante i sami od sebe počeli doprinositi milodare u tu svrhu. Do sada su doprinijeli: Mila Antoš — Zagreb (1.000); Treći Red kod Gospe Lurdske — Zagreb (skupljeno 1.200); Zdenka Dragić — Zagreb (100);

U fond Vicepostulature za troškove beatifikacije doprinijeli su: Katica Jukić — Split (500); Boženka Polić — Split (500); Obitelj V. — Zagreb (100); Frida

Dorešić — Zagreb (100); Marija Grgurić — Zagreb (50 mjesечно); Miljenko Portada — Zagreb (100); Mato Petrović — Đakovo (100); Marija Peterlin — Velika Gorica (100 mjesечно); Štefa Bauer — Zagreb (50 mjesечно); Treći Red kod Gospe Lurdske — Zagreb (50 mjesечно); Jelka Crnjanin — Zagreb (50 mjesечно); Josipa Živičnjak — Zagreb (50 mjesечно); Katarina Papić — Zagreb (50 mjesечно); Mila Antoš — Zagreb (100 mjesечно); Danica Petrićević — Zagreb (100 mjesечно); Katarina Rukavina — Zagreb (50 mjesечно); Franka Tomićić — Zagreb (50 mjesечно); Marija Humski — Zagreb (50 mjesечно); Matilda Suknaić-Babić — Zagreb (300); Gabrijela Feil — Zagreb (50); Bernardica Malnar — Zagreb (30); Marija Jemrić — Zagreb (20 mjesечно); Jelka Margareta — Zagreb (10 mjesечно); Mandica Crevar — Zagreb (50); Slava Jakovljević — Zagreb (10); Terezija Antulov — Hartford (11 dolara); Marija Jakovac — Ravna Gora (100); I. K. — Zagreb (50); Časne sestre — Cetinje (300); Ivan Præcla — South Euclid (10 dolara); Jakov B. — Beograd (300); Leon Sulić, student — Zagreb (500); Elekta Ž. — Zenica (300); Fra Karlo Balic — Rim (36.950 Lit); Neda Glasnović — Nelson (5 dolara); Andelko Novosel — Križevci (100 šv. fr.); Genoveva Tomašić — Hum na Sutli (500); Anica Zidarić — Zagreb (100); Obitelj N. N. — Zagreb (300); Stanko Borić — Crown Point (30 dolara); Fra Jozo Župić — Zagreb (150); Celina Borovac — Drniš (20); Olga Posedel — Dubrovnik (50); Vila Urbajs — Celje (10); Franjevački samostan — Slavonska Požega (10); Katica Nevistić — Travnik (50); Fra Milan Lapić — Miljevci (100); M. A. — Zagreb (50); Anica Gjebić — Nelson (10 dolara); Petar Majstorović — Zagreb (50); N. N. — Makarska (200); M. F. — Makarska (100); Mate Petrović — Đakovo (150); Fra Ivan Bilušić — Šibenik (200); A. L. — Zagreb (20); Dragutin Zadnik — Zagreb (100); Marija i Fina Stipetić — Split (100); Fra Silvestar Aračić — Šibenik (1.000); Jelica Baljak — Zagreb (100 mjesечно); Marija Hadrović — Zagreb (100); Sestre Milosrdnice — Dubrovnik (100); Obitelj Borović — Zareb (100); Fra Luidi Šimić — Split (100); Horvat s. Bernardina — Kikinda (100); Mijo Dukić — Glina (30); Don Ante Jurić — Split (50); Franjevački samostan - Varaždin (50); Sestre Karmeličanke — Slavonski Brod (100); Župski ured — Vid (100); Župski ured — Bibinje (300); N. N. — Zagreb (50); Zdenka Blažeković — Zagreb (50); Ana Tomljanović — Zagreb (100); Jakov Dželalija — Njemačka (20 DM); Marija Lay — Đakovo (20); Obitelj Kirinić — Zagreb (100); Z. D. — Zagreb (100); Ana Tomljanović — Zagreb (100); Katica Gotovac — Split (50); Tomić Femic Ivanka — Zagreb (50); Jelka Blažević — Zagreb (150); Uršula Baksa — Zagreb (50); Marija Brkljačić — Solin (200); Časne sestre — Porat (50); Sestre Dominikanke — Split (100); Antonija Baumna — Maribor (50); Mira Treursić — Zagreb (50).

DOBRI OTAC ANTIĆ

Glasilo Vicepostulature

Izdaje: Franjevački samostan
Vrbanićeva 35, Zagreb

Odgovorni urednik: Fra Roko (Ivan) Tomić
Vrbanićeva 35, Zagreb

Godišnja pretplata 10 dinara
Pojedini broj 2 dinara

Časopis izlazi dozvolom crkvenih i redovničkih poglavara.

Svakog prvog četvrtka u mjesecu služi se sveta Misa za sve prijatelje, dobročinitelje i suradnike Vicepostulature

Za sve što se u ovom Glasilu navodi ili nazivlje »čudo«, »svetost«, »svetac« i slično — to, u duhu crkvenih propisa, treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. O svemu ovom izreći će konačni sud Sveta Crkva.

Tisk: »Zrinski«, tiskarsko-izdavački zavod Čakovec, Globetka bb.